

Dopis české vlastenky novému německému velvyslanci v naší republice. Odezva na jeho rozhovor poskytnutý Právu

<https://www.novinky.cz/domaci/clanek/nemecky-velvyslanec-predsudky-slabnou-nici-je-poznavani-40288120>

dne 27.6. 2019 :

Velvyslanectví
Spolkové republiky Německo

p. Christof I s r a n g
velvyslanec

Vlašská 19
Praha 1
118 01

Vážený pane velvyslanče!

Uplynulo mnoho dní od uveřejnění rozhovoru s Vámi v deníku PRÁVO ze dne 27.6. t.r. Závěr uvedeného rozhovoru s Vámi byl věnován sudetoněmeckému problému. Pochopitelně vyvolal velké rozhořčení.

Nemáte pravdu, pane velvyslance, když jste řekl, že Češi nepovažují sudetské Němce za ohrožení. Opak je pravdou, Češi je považují za velké ohrožení, neboť český národ nezapomněl na jejich řádění a to nejen v českém pohraničí. Rovněž je nepochopitelné, jakou „příležitost“ pro Čechy spatřujete v sudetských Němcích, co tím míníte?

Své vzpomínky přenáší rodiče, prarodiče na své potomky. Nezapomínáme! O tzv. „soužití“ vypráví i historie, kterou se mnozí lžidějepravci snaží překrucovat, znásilňovat.

Vztah Němců k Čechům se od počátku dějin našich národů vyznačoval nenávisť, pohrdáním, národnostním útlakem. Toto má počátek již od časů Dagoberta, hlavně za Karla Velikého.

Tehdy se zrodilo ono strašné DRANG NACH OSTEN.

Následkem válečných běsnění, zvláště po Bílé hoře, sílil počet německých přistěhovalců do Čech. Slibovali přátelské soužití, jaká však nastala skutečnost! Usazovali se v pohraničních výstavných českých městech s královskou přemyslovskou tradicí, která doslova ukradli. Názvy těchto měst přejmenovávali, prznili je německými zkomoleninami. Města se bránila německému přílivu, velmi silně např. Litoměřice. Ale české obyvatelstvo bylo vytlačováno, představení měst a obcí byli vypuzováni z pozic, zkrátka němečtí přistěhovalci zabírali stále větší PROSTOR! Vítězil

německý pangermanismus. Ono „soužití“ přinášelo stále nové, další křivdy vůči českému původnímu obyvatelstvu.

Nejsvětějším pokladem národa je jeho vzdělanost. A Čechové se takovým pokladem oprávněně mohli chlubit. Avšak v oné době sudetoněmecké nadvlády si museli Češi vybojovávat právo na zřizování českých škol, byli nuceni prosit německé konzulstvo, usazené na českých radnicích, aby si mohli prosadit nejzákladnější právo národa. Německý zaměstnavatel nutil své české zaměstnance, aby posílali své děti do německé školy, neuposlechnou-li, budou propuštěni z práce. K tomu přistoupily další sankce : utvářely se spolky tzv. „dobrých Němců“, které vybízely německé majitele domů, aby vypovídali Čechy z nájmu - byla to odvěta za onu českou drzost, požadující české školy. Byl to apel, který podporoval především Bund der Deutschen. Tak se ocitlo mnoho českých rodin bez přístřeší. Kromě toho si Češi museli s velkým úsilím vybojovávat právo na činnost vzdělávacích a uměleckých spolků. Bylo to slibované dobré soužití?

Po skončení 1. světové války se uskutečnilo jednání mezi W. Wilsonem a Dr. E. Benešem na téma soužití s národnostními menšinami. Wilson nabádal Beneše ke shovívavosti k menšinám. Dr. E. Beneš odpověděl:

„Snad nadejde doba, kdy se naše menšiny stanou šovinistickými a budou požadovat mnohem více, než jim bylo zajištěno mírovou konferencí. Je možné, že pak bude muset smlouva chránit většinu proti menšině, činící potíže“.

Nejstrašnější apokalypsa pro český národ nastala nástupem Hitlera k moci. V českém pohraničí tyranizoval Čechy Henlein a jeho zruďné bandy, Češi byli vyhnáni ze svých domovů mnohdy jen s holýma rukama. O dění za války se nebudu rozepisovat, celý svět ví, co byly Lidice, Osvětim, Oradour, Český Malín, a nekonečný počet dalších.

Odsun sudetských Němců byl nutný, nevyhnutelný! Němců, usazených v jiných zemích, se tyto s radostí též zbavovaly. Je zcela lhostejno, zda se tento akt nazývá odsunem, či vyhnáním. Po právu je nutno zbavit se toho, kdo zapaluje dům, ničí život. Němci však prchali sami, nečekali.

Hnal je strach ze zúčtování. Odsun Němců z českých zemí byl spravedlivou odplatou za krutou, věkovitou nenávist vůči českému národu, za rozbití vyspělého státu.

V lednu 2009 uspořádal K. Schwarzenberg v Postoloprtech přednášku s protičeským, prosudetským zaměřením. Odpovědí mu byl mohutný, hlasitý odpor. A tehdejší pan ministr zahraničí pronesl slavnou větu „My jsme si ten odsun vykoledovali, Češi nám to nemohli odpustit“.

Sudetští Němci byli už na Norimberském soudu obžalováni a souzeni jako zločinné spolčení, které mělo za následek rozvrácení a zničení prosperujícího demokratického státu.

Prohlášení o porážce Německa a převzetí svrchované moci nad poraženým Německem vítěznými mocnostmi tvoří základ poválečného uspořádání. Na základě jednání vznikly v souladu s mezinárodním právem 2. srpna 1945 Postupimské dohody a v prosinci 1945 Pařížské reparační smlouvy.

Trestuhodné, přímo zločinné, je označení presidenta Československé republiky Dr. Edwarda Beneše válečným zločincem a hnát ho před Haagský soud! Tímto výrokem K. Schwarzenberg těžce urazil nejen český národ a jeho presidenta, ale urazil též vítězné mocnosti a jejich zástupce, kteří na základě rozhodnutí těchto mocností vyhotovili zpracovali zákony a Postupimské dohody.

Tím ustavičným pokřikem, vznášením nestydatých požadavků a lživých obvinění proti Čechům si landsmanschaft vlastně prokazuje medvědí službu. Nutí nás, abychom jim připomínali zločiny jejich otců a zločinnou činnost jich samých. Víří sami s urputnou zatvrzelostí své odvěké bahno. O setkávání sudetských Němců v Čechách usiluje především landsmanschaft, je to jeho invazivní a agresivní politika. Těch několik opravených kapliček a krchovů nikdy nenapraví škody, které napáchali sudetští Němci nejen na českém majetku. K tomu přistupuje i skutečnost, že Německo chudne, proto se hrne do integrace. Že by nám hrozilo nové Drang nach Osten?

Dovolím si připomenout, pane velvyslanče, že průzkumy, i ten z CVVM jsou zavádějící, rovněž tak je ubohé vysílání náckovských projevů na TV Seznam. Tento pořad je jen hanebným goebbelsovsko-henleinovským štěkotem. Při prvním dojmu je to směšné vytí, ale po uvážení vlastně zatouchá opět národní tragedií.

Víme, že i v politických špičkách jsou příznivci tohoto ostudného jevu, ale každá sklizeň má své plevy a každý národ má své Jidáše.

Odpověď drtivé většiny českého národa je jednoznačná :

„Nechceme Němce ani v Čechách, ani na Moravě, nechceme zde ani ty, kteří se prohlašují za rodáky, krajany. Nejsou to předsudky, jak uvádíte. Na soužití s nimi má český národ zlé vzpomínky. Nechceme je tady.“

Příbram,
srpen 2019.

Jana Machová,
Příbram, Postoloprty.

(zveřejněno se svolením odesílatelky)